

яких на 2013 рік були: заборона купівлі-продажу земель для ведення товарного сільськогосподарського виробництва, питання запровадження прозорого ринку земель, проблема недостатнього нормативно-правового забезпечення охорони земель, відведення особливо цінних земель під забудова внаслідок хаотичної зміни цільового призначення земельних ділянок.

Список використаних джерел

1. Аврамчук Б.О. Сучасна методика економічної оцінки земель сільськогосподарського призначення. Збалансоване природокористування. 2018. № 1. С. 138-145.
2. Аврамчук Б. О., Харитоненко Р. А., Патіюк О. О., Лашкевич О. В. Аналіз передумов стандартизації документації із землеустрою. Землеустрій, кадастрі і моніторинг земель. 2019. № 2.
3. Буряк Р.І., Аврамчук Б.О. Сучасна методика капіталізації рентного доходу в сільському господарстві України, Агросвіт, 2017, № 15–16, С. 11–16.

Вероніка Курцеба, студентка III курсу спеціальності 193

«Геодезія та землеустрій»

Науковий керівник: **ПЕНДЗЕЙ Любов Петрівна** канд. ек. наук,

викладач вищої кваліфікаційної категорії, викладач-методист

Відокремлений структурний підрозділ «Бучацький фаховий коледж

ЗВО «Подільський державний університет»,

м. Бучач

ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ТЕРИТОРІАЛЬНО-ПРОСТОРОВОГО ПЛАНУВАННЯ РОЗВИТКУ ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Прихильність та зростаючий інтерес до сталого розвитку та управління земельними ресурсами підвищили актуальність просторового планування

територій та землекористування. Правильна концепція системи просторового планування сприяє розвитку території.

Просторове планування вирішує проблеми розвитку землекористувань в поєднанні з напрямками охорони довкілля, економічного росту, добробуту населення, поліпшення соціальної інфраструктури.

Сутність інтегрованого підходу щодо розвитку територій полягає в комплексному плануванні використання земель громади на основі ринково орієнтованої землевпорядної документації.

За твердженнями А.М. Третяка [4], суть територіального планування землекористування залежить від методів та видів раціонального землекористування виділених територій, від оцінювання стану використання земель, нових інноваційних моделей для вибору типів землекористування та видів діяльності, що найкраще підходить для вирішення поставлених завдань з урахуванням територіальних обмежень щодо використання земель. Відповідно планування економічного та сталого землекористування, це не лише економічне зростання, але і інституціональні зміни стану території (рис.1.) [3].



Рис. 1. Зміст планування розвитку збалансованого землекористування

Територіально-просторове планування розвитку територій дає можливість усунути більшість навантажень на землі, але дії мають бути

узгоджені, з урахуванням всіх секторів і зацікавлених сторін. Здійснення більш ефективного і більш екологічно раціонального землекористування вимагає усвідомлення управлінських рішень на всіх рівнях, створення стимулів для сталого споживання та виробництва, та збільшення потенціалу для впровадження і розширення більш досконалих практик землекористування [2].

Просторове територіальне планування є важливим елементом системи управління на всіх рівнях, оскільки охоплює різні управлінські сфери і є надзвичайно складною організаційною технологією з притаманними їй методами, алгоритмами та інформаційними потоками. Значне місце у територіальному плануванні землекористування відведено розвитку інституціонального середовища формування й функціонування системи землекористування в контексті економічного зростання територій з урахуванням екологічного фактору.

Комплексні плани просторового розвитку громади виступають потужним інструментом правильного використання та відповідального ставлення представників громади, розуміння відповідних інструментів, що застосовуються, а це в свою чергу сприятиме економічному розвитку, підвищенні довіри населення до керівництва громади. Повна відкритість, публічна процедура та публікація кожного проектного рішення на геопорталах, за умов, що кожен має можливість взяти участь в обговоренні – наслідком буде нова якість життя, довіри жителів до керівництва своєї громади. Також це створить нові інвестиційні можливості для підприємців, які працюючи не лише дбатимуть про власний прибуток, але і про зростання добробуту власної громади [1].

Управління землекористування територій неможливе без державної підтримки та виваженого стратегічного просторового планування. Комплексний план просторового розвитку території територіальної громади розробляється на основі комплексної оцінки території, яка полягає в глибокому аналізі всіх умов та аспектів життєдіяльності, оцінці стану та перспектив

використання ресурсів, створює підґрунтя для планових змін в громаді і для прийняття обґрунтованих рішень розвитку території громади.

Основними завданнями комплексної оцінки території громади є :

- здійснення аналізу ресурсного потенціалу громади, виявлення проблемних питань;
- аналіз економічної структури розвинутих в громаді галузей господарства, встановлення перспективних напрямків розвитку території;
- встановлення унікальних особливостей території, які сприятимуть розвитку громади;
- встановлення конкретних позицій територіальної громади, встановлення її регіональної специфіки.

Комплексний план виступає гарантом захисту найцінніших земель, що розміщені на території громади. Основним завданням комплексного плану встановлення даних території, виділення їх меж, для забезпечення їх від неправильного перерозподілу.

Просторове планування землекористування зачіпає всі можливі види використання земель, як наприклад землі, придатні для сільського та лісового господарства, забудови, рекреаційних цілей, землі історико-культурної спадщини, природно-заповідний фонд тощо.

Список використаних джерел

1. Мартин А. Нові інструменти та процедури у процесі просторового планування та впорядкування земель. URL: <https://agropolit.com/blog/477-noviinstrumenti-ta-protseduri-u-protsesi-prostorovogo-planuvannya-ta-vporyadkuvannyazemel>
2. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо планування використання земель: Закон України № 711-IX від 17 червня 2020 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/711-20#Text>
3. Третьяк А. М. Землевпорядне проектування: упорядкування існуючих сільськогосподарських землеволодінь та землекористувань та їх угідь / А.М. Третьяк, Другак В.М., І.Г. Колганова. – К. Держкомзем України. 2009. – 210 с.

4.Третяк А.М., Національна доповідь про стан навколишнього природного середовища в Україні у 2015 році. розділ 6. Земельні ресурси і ґрунти / А.М. Третяк. – К.: Міністерство екології та природних ресурсів України, ФОП Грінь Д.С. – 2017. – 308 с.

СОЛОМОН Андрій студент другого курсу
спеціальності 193 «Геодезія та землеустрій»
Науковий керівник кандидат сільськогосподарських наук, доцент
ПЕТРИЩЕ Ольга
Заклад вищої освіти «Подільський державний університет»,
м. Кам'янець-Подільський

ЕВОЛЮЦІЯ УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ

Управління земельними ресурсами має початок з давніх-давен, тому виникнення й розвиток наукової думки про процеси управління земельними ресурсами мають також багатовікову історію, однак ця наука є відносно “молодою” галуззю й її розвиток необхідно розглядати в загальному контексті соціального та економічного управління. Розвиток теорії управління земельними ресурсами нерозривно пов’язаний з розвитком теорії управління загалом.

Управління в тій чи іншій формі існувало завжди там, де люди працювали групами і, як правило, у трьох сферах людського суспільства:

- 1) *соціальній* – необхідність встановлення і підтримки порядку (в групах) у соціальних співтовариствах;
- 2) *економічній* – необхідність організації виробництва і перерозподілу ресурсів;
- оборонній* – захист від ворогів. [1,с.34]

Навіть у найдревніших суспільствах були необхідні особистості, які б координували і спрямовували діяльність груп (збір їжі, будівництво житла іт.